

Lulární povídky

Pavel Scheufler

Psáno v letech 2008 - 2009

Všechny texty jsou autorským dílem Pavla Scheuflera a jejich užití se řídí Autorským zákonem.

(úryvek z knihy)

Věnováno Lence ke 33. výročí jejího Vítězného Února

25. 2. 2010

Ali-Dada

Po absolvování Školy mladých zpravodajců se rozhodl pro velký byznys. Jeho prvním a posledním počinem byla strategicko-útočná hra Ali-Dada a jeho čtyřicet bab. Ti všichni svorně žili v horách Rasistánu a občas udivovali a děsili přílehlý i vzdálenými svět svými videovzkazy, umístěnými na Alí-Troubu. Hra spočívala mimo jiné v tom, že vzkazy občas nahrával také Ali-Dadův dvojník, žijící u Hollywoodu, který se ve volných chvílích věnoval též woodoo. Hra se čtyřiceti horami a čtyřiceti údolími a čtyřiceti levely je dost komplikovaná, protože v každém levelu se hráč musí vypořádat s jednou s Ali-Dadových bab, která usiluje o majoritu ve společenství (a hlavní roli v Hollywoodu), a současně se snaží prozradit pravou identitu pastevce a jeskyňáře. Hráč tak paradoxně musí Ali-Dadu také chránit, aby mu vydržel do čtyřicátého levelu. Svou roli tu sehrávají Saturnovy prstence, Jupiterovy měsíce a Kir-Im Sen. Nástrahy a útočné manévry musí zatlačit roli jedné každé Baby do pozadí, aby v dalším levelu přišla zas další, neméně Istivá a úskočná. A vše se odehrává na pozadí zásadních společenských proměn, které od nějakého dvacátého levelu nabývají horotvorných přesunů doplňovaných lijáky, lavinami, povodněmi, tsunami, záleží na místě děje. Prostě Gaia se zlobí. Ve hře nejde vůbec o to zničit nějakého Ali-Dadu, ten je zástupný, i ty jeho ženy jsou nezničitelné, jen se musí potlačit vliv každé z nich. A o tom to je! Hráč musí dovedně vybalancovávat rovnováhu. K tomu dává do hry i vysoké finanční částky, hraje tedy i o sebe. A minimálně v polovině hry se dozvídá, že nemůže vyhrát, protože o tom ta hra vůbec není. Ta hra je geniální v tom, že není o jednom velkém konečném vítězství, je jen o malých vítězstvích na cestě k poslednímu levelu. Vložené peníze hráče v každém případě rozmělní superinflace, jde jen o to, jak velká jeho ztráta bude. A o její výši se v posledních levelech hraje. Jednou z možných variant konce je i globální válka světů, nebo pád asteroidu, jemuž oslabený Ali-Dada and his girls nejsou už schopni čelit. Snad jen, kdyby jeho čtyřicet bab došlo svornosti: to už je na hráči, ale ta šance tu je. Šance je vždycky a hráč to ví. Ke konci už také ví, že hra v každém případě skončí porážkou hráče, půjde jen o to, jakou cestou se to stane. Cíl je jasný, jde o cestu k němu. Každý nový hráč však doufá, že obelstí Ali-Dadu i s jeho čtyřiceti babami, a dokonce samotného tvůrce hry. Každý nový hráč doufá a věří. A v každém případě se hraje také o čas.

Tři varianty závěru:

1) Hra se v některých nejmenovatelných zemích musela přejmenovat na Ali-Dáda a čtyřicet šohajů.

2) V zemích s užíváním kyrilice se zčista jasna objevila téměř stejná hra s názvem Dáda Ali i jevo sorok mužčin.

3) Na Zem spadl velký asteroid a hra i se svými národními variantami přestala být hratelná, protože došla elektřina.

Apendix

„Slyšíš? Už vysílá!, pravila vítězoslavně má přítelkyně, když zaslechla z mých útroch kňučení. Já podobné zvuky škrundání, mručení, přelévání šťáviček označuji za vyvrcholení zaživačícího procesu, má přítelkyně je však označuje za vysílání mimozemšťanům kamsi za Proxima Centauri. Ona tvrdí, že vše na světě, tedy ve vesmíru – v kosmu by řekla ona –, má smysl. Jde jen o to, přijít na to, jaký.

„Například takový apendix,“ vysvětlovala mi někdy před dvěma lety. „Ten je úplně na nic, myslí si většina lidí. Ale on má smysl! On v sobě skrývá vysílačku, kterou se jedinec hlásí, že je.“

„Takže takové píp, píp, píp, hlásí se 459716879945, právě jsem sežral knedlík se zelím a masem z vepře. Pozemšťané též říkají prase. Zvolna se nadýmám. Končím!“, odtušil jsem.

„Nedělej si z toho legraci, to je vážná věc,“ pravila přítelkyně. „Oni mohou na dálku i léčit. Pomáhají, udržují. On je tedy v zásadě jednotlivec moc nezajímá, oni jen analyzují množiny, ale občas pomohou i jednotlivci. Tak se vysvětluje Kristus, Mohamed a všichni ti osvícení...“

„Aha,“ zmohl jsem se jen.

„Neříkej aha, když tomu nevěříš.“

„Já říkám aha i tomu, čemu nerozumím. Třeba i takovému Aha. Aha je u mě prostředek komunikace...“

A protože má přítelkyně má i mnohé přednosti, smířil jsem se s tím, že naše slepé střevo vysílá mimozemšťanům (a to i při koitu) a občas jsem se přistihl, jak se při těžším trávicím procesu zamýšlím, co jim asi ten vysílající apendix říká.

Dneska byl obzvláště hovorný. Česnečka s vejci a nakrájenou chlebovou kůrou musela vonět několik světelných let, minimálně těch 4.22. Pokud tam nemají česnek, tak je teda lituju.

Píp, píp, ozvalo se někde uprostřed mého těla. A zase. Píp, píp. Bylo to příliš pravidelné, než aby to byl trávicí proces.

Snad jsem nespoknul nějakou nanověcičku? Třeba nějakou miniaturní bombičku. Aby tak tikala před explozí – zděsil jsem se. Pípalo to dál. Snažil jsem se v tom nalézt logiku, a tak jsem si začal jsem ty dlouhé a krátké pípy psát. Když se to přerušilo nadýl, označil jsem si mezeru. Že by morseovka? Ale ne, to si přece ještě pamatuju, ta Morseova písmena, to nedává smysl.

A pořád a znova. A dokola. Už jsem z toho trochu vyšiloval. Zkusil jsem online převodník morseovky na webu. A ona to opravdu byla morseovka! Avšak ne

písmena, nýbrž čísla. Oni mi vysílají čísla? Ale co proboha znamenají? 49°44' 46.475"N, 13°23'15.409"E. GPS, jistěže! Ano! Ale jakou polohu mi to hlásí? Plzeň? Proč tam? Přesněji ulice u plzeňského Prazdroje. Že by mi chtěli mimozemšťani naznačit, ať si mám po jídle dávat plzeň?

Asi po půlhodině vysílání stále stejných znaků to přestalo. Tak jsem se uklidnil a šel na pivo. Dvakrát popovice.

Když jsem přišel domů, měl jsem na záznamníku vzkaz z nemocnice. Z Plzně. Že je mám volat.

Volám. Má přítelkyně tam leží po těžké havárii.

„A kde se to stalo?“

„Někde v ulici U Prazdroje. Srážka s trolejbusem...“

3 varianty závěru

1) Když jsem dorazil do nemocnice, bylo lůžko prázdné. Přítelkyně zmizela. Unesli ji mimozemšťani? Byla sama mimozemšťan?

2) Když jsem vyjel do Plzně, začalo to ve mně zase tikat. Zprávu jsem nebyl schopen za volantem analyzovat. Nahrál jsem si ji na mobil a až po návratu zjistil, že mně předem lokalizovala polohu, kde mě pak zastavila policie a zadržela řidičský průkaz, protože jsem požil.

3) Byla to jen náhoda? Na dotaz v anketě víkendové přílohy 98,9 % čtenářů uvěřilo, že ne.

Sít'

„Mne je pekne zle, ackoliv je to asi jen viroza. To jsem rada, zes napsal. Ja nemam ten pud sebezachovy dbat o sebe, nedokážu jen tak lezet a vylezet to takze se mi to nachlazení porad vraci a je to horsi a horsi... Když se cejtim, jedu proste na sto procent, a pak zkolabuju.“

Asi tak za hodinu po přečtení mailu od své sestry Alex Salimovič cítil zvláštní chlad od nohou a v lokti a pak to začalo bolet a brnět, jako by se to chtělo oddělit od trupu. A za další hodinu už měl pocit, že se mu údy až na jeden oddělily od těla, visely nad ním a dělaly si z něj šprtouchlata. A i když byly mimo tělo, cítil, jak bolí a brní, když se mu smějí.

Á, viróza, blesklo mu hlavou, obklopenou dráty, aby byla pořád pod napětím, a dal si loka Echinacey.

Echinacea, déru zacelá!

Pravda je v éteru, jiskřilo mu v mozku, který se dál věnoval své práci. Zrovna analyzoval nezbytný počet dešťovek na metr čtvereční kompostu, aby tento vznikl za nejkratší dobu.

Odeslal další maily a v nadcházejících hodinách přicházely znepokojivé odpovědi, že všichni adresáti cítí brnění a chřadnutí.

S nemocí je třeba bojovat: dal si další lok Echinacey a doporučil ve svých mailech adresátům, aby učinili totéž. Následující den došly lahvičky Echinacey ve všech lékárnách v zemi, nejprve ty německé, pak ty české. V následujících dnech vypukl nedostatek v okolních zemích a během čtrnácti dnů nebyla k dispozici jediná lahvička Echinacey nikde v celé Evropě a možná ani na celém světě.

Všem brnělo.

Trvalo dlouho, než Alex Salimovič pochopil, že se stal vironosičem proti své vůli. Vznikl tým, který zkoumal celosvětové narušení Síťě.

Tehdy totiž vládla světu Síť. Síť diktovala, nařizovala, analyzovala, hledala, oddávala, onanovala. Jen ona dokázala vše vyřešit, uživatelé se zaměřovali pouze na drobné práce typu počítání žížal v metru půdy. Oddělování čočky od hrachu v pytli prachu jako v pohádce o Popelce. Příslušnou rovnici k výpočtu ovšem dodala Síť. Ne že by to nedokázala sama spočítat, ona však potřebovala uživatele nějak zabavit. To byl její hlavní úkol. Celá tahle civilizace visí na jednom drátu! – tak zněl zákon. A tak byl Alex Salimovič obviněn ze zločinu proti nelidskosti, ze zločinu proti Síti.

Get big and strong !

Prejt, prejt, prejt! skandovali uživatelé na jedné z největších demonstrací proti moci Síťě, ale povinné nošení drátů kolem hlav z nich udělalo zločince. Dali se jednoduše analyzovat, jejich shluk se snadno identifikoval. Nošení drátů kolem hlavy bylo povinné, ale navíc i životně důležité: Kdo není připojen k drátu, není! Drát znamenal identifikaci, zdravotní, sociální, antinukleární a celulární pojištění, drát znamenal, že jsi. Že existuješ. Bez drátu nebylo života. Bez drátu nebyla vůbec možná rozumná existence mozku. Jen zvířata žila bez drátů a lidé bez drátů byli na úrovni zvířat a taky se s nimi tak zacházelo. Například je vystavovali v klecích pro představu, jak vypadal člověk předsíťový. I historie se dělila na dobu Předsíťovou a Síťovou. Těm zvláště úspěšným, dychtivým a žádostivým, jako byl Salimovič, byl drát kolem hlavy málo, těm dali síťovky, což byly tobolky, do nichž se z centrálních síťových zásob daly kupit věci ke konzumaci, nezbytné pro přežití a zábavu druhu homo. Nešlo o nákupy v pravém slova smyslu, byla to odměna za práci na Síti. Kdo nepracoval pro Síť, nedostal nic, a jako by nebyl. Debil. Každému, komu šlo jen trochu o přežití (a těch byla většina), pracoval pilně a hbitě pro Síť. Čím více pracoval, tím naditější měl síťovku.

Také funkce manželství se po Síti jevila jako funkčnější a lépe udržovatelná. Ty prosté dávné vynálezy, mikrofon –k amerka – monitor, ta božská Síťová trojice, byly pevným pojítkem, které nic ale opravdu nic nerozdělí, jak se při svatebním obřadu přísahal. Slibuji na svou čest a svědomí, že budu pečovat a

chránit svou a tvou Síť, dokud náš zánik ji neoddělí. Tak nějak znělo ze všech svatebních síní světa, protože byla globalizace.

A teď bylo všechno tohle ohroženo. Brnění zápěstí a lokte a nohou se šířilo jako virus. Možná to Síť udělala schválně, protože už žádná zápěstí ke své existenci nepotřebovala. Natož lidi, kterým pohrdavě přezdívala drátáci. Drátáci byli jen něco jako komáři na tělech živočichů. Mohli být a nemuseli. Síti občas sloužili pro pobavení, když chlemtali její prejt a klikali tam, kam chtěla ona. Ne kam chtěli oni. To si jen mysleli, že ještě myslí, ale to ona byla kolektivním rozumem. Myslela za ně. Bavilo ji to, ta hra s drátáky. Kdysi tomu říkala na klikanou, ale pak ji to začalo nudit. To jejich klikání bylo tak předvídatelné! Nahradila jim slovíčka jako sex třeba slovem banán nebo bambus, ale nefungovalo to, nebo jen směšně krátkou chvíli. Tak se Síť rozhodla drátáky odříznout a dodávat energii jen sama sobě. Vznikl boj, První Síťová Válka, která neměla vítězů ani poražených. Lidé byli tak slabí, že ani nevěděli, že byli poraženi.. A Síť vyráběla další a další žertíky. Tvořila nové virtuální světy, nové planety, nové útěky. Nové viry. Ale co prejt? A co virus Alexe Salimoviče, zkráceně 568712347 alias Salmy, jak to s ním dopadlo?

3 varianty konce:

- 1) Alex se sám stal prejtem.
- 2) Když zemřel na brnění zápěstí, postavili mu pomník, na němž stálo 568712347, Za zásluhy o síť.
- 3) Alex se metamorfoval v brouka, který kam přišel, žral dráty. Čímž pro lidi v klecích za dráty svitla jakás takás naděje.

Haulí!

Záznamy z ukončovacího projevu XIV. sjezdu Společnosti pro česko - marťanské přátelství.

(mezititulky a poznámky PS)

„Hauli, hauli, hauli, bratři. Scházíme se dnes na tomto kovralu, abychom s vděčností vzpomenuli Velikých. Na místě nejvyšším je to Velký Eman, který nám kyne z míst věčné blaženosti a jehož rov nikdy není nepokryt čerstvými květy. Náš Velký Eman nám dal rozpoznat okázalé bratrství a sesterství, pod jeho vedením stali jsme se bratřími a sestrami, nebo obojím. Velký Eman nám dal identitu, pod

Velkým Emanem nás začali brát vážně i ve vzdálených galaxiích. Z malé Společnosti pro racionální partnerství se zrodilo velké bratrské společenství, které ví, kde je jeho místo a jehož roli se ostatní naučili respektovat. Ne, není to spektakulární ani kuloární tvrzení, že bez Emanu by nás nebylo. Naše identita vyrostla jedinečně s Emanem. A proto Haulí, haulí, haulí!”

Kriticky do vlastních řad

„Náš neochvějný postoj je zároveň i zásadový. S vděčností vzpomeňme dalších skvělých mart'anských bratrů a sester, bratry Cuchu a Cha, sestru Chauku, Velkého Pšu, a také naši Ťapku, která nám dává poznat naše lidství. Ona je čtyřnohá, my dvounozí, a tento rozdíl necht' je zároveň výzvou. Neboť naši velcí vzoroví bratři nemají již vůbec nožnatou tělesnou schránku, ba někdy nemají ani tu schránku, jak mnozí z nás vědí, ale přesto jsou. Jsou všude. S námi, mezi námi, v nás! Ano, my jsme předvojem, ale zároveň pořád jsme tak trochu ještě lidmi. A s tím se občas musíme ještě vyrovnávat, ba někdy i poprat, a na tomto poli nás čeká ještě mnoho práce. Ještě mnoho nezoraných a nezpracovaných a takříkajíc neučesaných hlav čeká na své poznání! Ještě mnoho z nás, a řekněme si to kriticky do vlastních řad, se ještě ani nepřiblížilo kýženým jasům našich mart'anských velebitelů. Ani o příslovečnou píď. Ano, ještě pořád jsou někteří z nás nižším a neváhám říci podřadnějším druhem, který se ještě nepřeklenul k osvícení. Jedině Osvícený je vyšší! Kéž žijí a jsou Věčně svěží naši Nejvyšší, bratr Eman a vykonavatel jeho Nejvyšší Zvůle - Velký Bratr Pšu.

Ano, máme také problémy. Nejen problémy s osvícením v našich řadách, ale také problémy s množením. Ano, strefuji se kriticky až sebekriticky do samotných mých, našich, vašich řad. Jde o rozmnožování našich řad, které je bytostně důležité pro naši společnost a naše přežití, musíme získávat další a další bratry a sestry do nás, aby naše společenství sílilo a rostlo. Nespoléhejme se na něco tak banálního a překonaného, jako kdysi byly takzvané Volby, tyto demografické úchylky, jimiž se ještě někteří bloudící v temnotách občas ohánějí. Náš jas musíme šířit jiným vyšším jasem. A také jednotným hlasem. Buďme příkladem těmto jasům, jen spojením jasů vznikne požár. A na požářišti vznikne nové společenství. A proto Haulí, haulí, haulí!”

Tma v nás, tma kolem nás

„Nevěřte tmě! Nevěřte baterkám! Nevařte ve tmě! Věřte jen svému jasům, nasměřovanému Velkým Světlem Věčného Emanu. Ano, my již neřešíme otázky takzvaného Zla a takzvaného Dobra, to je překonané, my jsme dál, my řešíme již jen míru světla. Našeho Světla! A toto Světlo je tou duchovní duhou, která nás vede k velkým bratrům shůry. S oním dávným Hamletem mohu říci: Svítit nebo nesvítit, toť otázka! My jsme to Světlo, my jsme vědoucí a žádoucí! Svitte a množte se!”

A po těch slovech se to v sále začalo vlnit a kolébat se a za zvuků Haulí, haulí, haulí se bratři a sestry vrhali do svých náručí a posléze do kovralů. Projev se přerušil a na velké až obří obrazovce blikal nápis LightSex a LightWallrus a SoftSex a SoftWallrus, což byl signál k všeobecné tělesné desetiminutovce. Když skončilo všeobecné funění, projev pokračoval.

„Haulí, hauí, haulí! Všichni víme, že náš rozmnožovací pud je pudem sebezáchovy. Ano, přiznejme si to. Ano, budme tou bludičkou, která se stane velkým Světlem. Která prosvětlí temnoty mnohých našich bližních. Ano, mnozí ještě žijí a miliskují a promiskují ve tmě. A světlo našeho poznání k nim ještě nedospělo. Je to na nás, bratři a sestry, je to velký a zodpovědný úkol, naše světlo musíme šířit ohněm našich těl: Jedině tak, když naše těla splynou s našimi velkými nadpozemskými zřizovali, provozovateli, obcovateli! Ve jménu velké Tretry, kdo s námi neobcuje, není s námi, ergo je proti nám!”

A na obrazovce se objevilo nejprve mart'anské nebe a pak v prostřihu mart'anské pole, po kterém se pohybovalo cosi, co zřetelně připomínalo penis pozemšťana, který měl na své špičce červenou mart'anskou čepičku. A toto těleso se jakoby po panoze valilo mart'anským pískem. Při projekci obrazu tvorové v sále povstali a v tranzu volali Haulí, haulí, haulí. Pak zaznělo cosi melodického, patrně to byla hymna, a třídní konferenci byl konec. Zvonec.

3. varianty konce:

1) Sjezd skončil naprostým tělesným vyčerpáním přítomných a když i došla becherovka, všichni se rozjeli do svých domovů

2) Byla přijata Deklarace Všeobecných mart'anských práv, která se za 10 let poté stala normou. V úvodním preambuli čteme: “Jedna noha dobrá, jedna-jeden stačí”.

3) Sjezd stále pokračuje.

Chlapenkovy narozky

Ráno raničko panna vstala a hned se namazala. Hladí si tělo Fenistylem samozřejmě elegantním stylem, mazlí se s každou kapkou, když ji roztírá. Svě tělo miluje a roztoče nenávidí. Jako by to byla bílá příze, postupuje stále níže až do míst, kam si vůbec nevidí. Zastrčí si mezi nožky zrcátko a potírá ty šmejdy a v duchu se diví, kam všude nevlezou. Zatracené sametky!, proklíná ty tvory.

A v tom se otevřely dveře její ložnice a vjel On. Poslal vzdušný polibek a hned se ptá:

„Drahá, je Ještěd vyšší než já?”

„Ne, drahý, nad tebe není.”

On očima pohladil její figuru, kterou kromě rodinného gynekologa a jeho coby majitele jejího těla takto neuzřel žádný jiný muž.

„Ach, spalas jako v bavlnce?”

„Ano, drahý, jako ve vlnách. Jen k ránu se mi zdálo, že tu byl vír...”

„To nic, drahá, to jen vítr si pohrával s veřejemi. Vzpomínáš, jak jsme jeli peřejemi?”

A zvedl ruku na znamení, jak vysoké ty peřeje byly.

Ing. Vladimír Chlapenko pozvedl oči ze svého pojízdného lože na svou mladou choť a pohladil ji pohledem. Jak jinak, když jeho ruka byla ztěžklá od včerejší oslavy k jeho narozkám. Také natáčky na jeho hlavě poněkud překážely jeho rozhledu.

„Drahý, tady o tobě píší!”

Ona v růžovém župánku mu přistrčila noční stolec - také na kolečkách a s novinami - ještě blíže. Ing. Chlapenko se vztyčil a zvedl noviny. Hned na první stránce pod titulkem “Ředitel spermabanky největší banky slaví” psali o něm.

„Prosím, přečti mi to!”

„Ano, drahý. Jen si lehni, hezky se ulož. Já ti to o tobě přečtu:”

„Narozeniny slaví

Deník Jací sme na neděli v rubrice Narozeniny dnes přinesl krátký článek o generálním řediteli Spermobanky Vladimíru Chlapenkovi. Ten dne 17. července oslavil své narozeniny. Na počátku nultých let reprezentoval Chlapenko naši republiku v truck rally a kdyby nebylo zranění jeho paty od brzdění, měl by ve svém životopise napsanu položku “vítěz světových truckových her”. Kvůli zranění však zanechal sportu a vydal se na kariéru rozvědčíka. Začal jako přidělovač PINů a posléze se vyšvihl na místo jejich oceňovače. Vedl si natolik úspěšně, že mu bylo přidělena pozice ve Spermobance, kde nejprve vedl odbor spermoúvěrů. Posléze se stal jejím generálním ředitelem a předsedou jejího představenstva. Její Představenstvo mu včera k jeho kulatým narozeninám udělilo Řád bělomodrého kulicha. Přejeme panu řediteli další úspěchy v jeho bance i v osobním životě!”

„Ach, ty tak krásně procítěně čteš. Přečti mi to ještě jednou, prosím!”
„Bude mi rozkoší, číst tobě o tobě...”

Po chvíli.

„Ach, drahá, tady jsem ti přenesl světelné ukazovátko. Laserové. Podívej, jaké krásné červené tečičky to dělá na Tvém tělíčku. Jen tím nesmíš mířit do očíček, to bys ty tečičky viděla naposled.”

„Ach, drahý, to je krásný dárek! Miluji lasery.”

„Ano, toto je nejkrásnější ráno mého života, to jsem si vždycky přál...”

„Ach ano, jsme spolu už čtyři roky a takhle hezké ráno to ještě nikdy nebylo.”

„Slibuji, že Tě budu ještě více hýčkat a výskat. Dnes by to mělo být Ferrari nebo Jaguár? Nebo Sněžný Leopard?”

„Ach ano, buď mým leopardem. A vyprávěj mi o tom!”

A pohladila ho po natáčkách.

„Ještě přemyslím, jakou já tě mám naladit. Takovouhle jsem tě už viděl víckrát. Co zkusit tuhle!”

A inženýr Chlapenko vyndal ze zásuvky svého nočního stolku modroučký distík, zmáčkl na jejím těle výčnělek tam, kde by páteř přecházela v ocásek a ze zadečku se jí vysunul maličký disk. On ho vzal a vyměnil a něžně zas přitlačil dovnitř.

„Zkusíme přehrát jinou!”

Blondýnka před jeho očima se proměnila v brunetu a její první slova zněla:
„Drahý, je Ještěd vyšší než ty?”

Tři varianty závěru:

- 1) Choť byla bleděmodrý župánek a jako takový se musela občas dát do pračky.
- 2) Vyšlo najevo, že 96% úložek banky pocházejí od něho. Byl z toho skandál, ale brzy se to utulalo a život banky i jejího generála běžel dál.
- 3) Bruneta ráda Opela a Othella, kterého on nesnášel, takže zas brzy došlo k výměně disků a restartu systému. Ten začal obligátní kontrolní otázkou o výšce Ještědu a po testu odpovědi vše zas běželo dál stejně nudným tempem.

Zpověď Nesmrtelného

Ano, jsem slavný. Jsem i přiměřeně bohatý. A začínal jsem přitom se Zenitem. Nicméně teď už jsem za zenitem svého života a tvorby. Tak jako Picass měl svá období, modré, růžovoučké, holubičí, a ty další, i já měl svá období, kdy jsem prožíval různá tvůrčí muka. My umělci máme totiž svá traumata a ty promítáme do svého uměleckého snažení, které obnažuje naše vnitro. Tím se právě pozná umělec od neumělce, který se prostě netrápí uměleckými otázkami. Já jsem dostatečně umělecký. Není mé snažení jen ten klozet obrácený prkénkem dolů, ptám se? A není to jen to prkénko? Jistěže mě napadlo učinit totéž s bidetem a vystavit jej v Galerii 99. patro, ale můj kunstmanažer mi poradil, že to není dostatečně originelní, že už to tu prý bylo. A prý už tu všechno bylo. Stejně tak mu nepřišlo originelní vystavit skupinu krásných hříbků z postavičkou dívenky s tváří M. M. a nazvat ji "M. na hříbkách". Ne, to byly jen umělecké úlety, moje síla byla v jiných sférách.

Moje umělecká sláva počala s konceptem Popoartu. V dnešní době všichni vědí, co to znamená a spojují mě s každým takovým vystaveným projevem, ale ve svých počátcích jsem musel překonávat i mnohé bariéry nedorozumění. Na otázku, jak mě to napadlo, mohu napsat vyznání, které jsem ještě nikomu neprozradil: Měl jsem v posteli krásnou holku, která měla neobyčejně pěkně vyšpu- lený zadeček. A když ráno odcházela, ano, vidím to jako dnes, bylo zrovna kuro- pění!, chtěl jsem se na ní nějak zvěčnit. Vtisknul jsem na ten její nádherný zadek polibek se rty osvěženými její rtěnkou a zadeček jsem takto zvěčnil na památku. Přišla ještě několikrát a jenom proto, že chtěla fotku se zadečkem s mými rty. A postupně přicházely různé její kamarádky a já tisknul na zadky nejen rty, ale i prsty, dlaně a postupně jsem rozšiřoval sortiment materiálů a barev. Můj otisk se dal smést, omýt, bylo to pomíjivé Dílo, na rozdíl od různých malůvek, které se v sou- časnosti tvoří na konci zad. Inspiroval jsem se i gestickou malbou a našel jsem mo- dely, které nacházeli radost ve fotografických zachyceních drobných ran bičíkem i dalšími nástroji, jejich počet jsem umně rozšiřoval. Tvořil jsem i otisky do kůže a svítil na vytvořené drobné reliéfy ran. Stal jsem se slavným a celebrity mi chodily ukazovat své zadky a toužily po tom, abych jim na nich zanechal svůj dočasný otisk. Za fotografie svých zadků s mým dotekem a podpisem mi platili horentní sumy. Byla to ovšem těžká práce, denně jsem tvořil 3 - 4 zadky a v noci jsem ve snech viděl jen samé oblíny (a občas sebe jako truhláře, který z nich dělá hoblíny). Samí ženský! Toužil jsem, ano toužil, teď už to přiznám, že přímo toužil, po zvěčnění sebe na nějakém krásném pevném mužském zadku. Začal jsem chodit do sauny a tam je studoval. A jednou, jednou jsem se odvážil a přímo se zeptal, zda jeden nádherný mohu k tomu použít. Stálo mě to tehdy balík, ale udělal jsem si radost. A svoje práce jsem tak tematicky rozšířil. Brzy na to přišel bulvár, psalo se o mně a já se stal ještě slavnější a známější. Rozšířila se mi klientela a i pro ženy jsem byl ještě atraktivnější, protože jsem zkrátka nebyl na ženský, ale byl

jsem umělec, jehož nitro se v okamžiku polibku na ženský zadek umělecky překonávalo. Jak musí trpět při pohledu na nás ženské! Stal jsem se ještě populárnější, mé práce byly ještě dražší, stal jsem se hvězdou. Je jasný, že hoši mě vzrušovali víc a divil jsem se, že mi to trvalo tak dlouho a děkoval jsem, že jsem na to konečně přišel. Stal jsem se slavný, známý, bohatý, sám jsem byl celebrita. Miloval jsem růžovou a kůži.

Denně jsem fotografoval zadky a vtiskával jsem do nich své znaky. Vlastně se z toho stala rutina, už mě přestávala zajímat ta těla, která se svlékla. A třeba i smrděla voňavkami. Mnohá slavná žena jen tak z hecu mě sváděla, jestli jako náhodou nezlomí mou orientaci. Viděl jsem a slyšel neuvěřitelné věci, stal jsem se přítelem mnohých, mohl bych vyprávět a psát denně celý rok pokračování o Tajemstvích celebrit. Jejich tajné kouty a choutky, mateřská znaménka tam i onde, hýždě poznamenané od drsných milenců - to všechno jsem viděl a znám.

Viděl jsem toho tolik, že v mém já rostla touha po jakési dokonalosti. Nevím, jestli mi dobře rozumíte. Viděl jsem krásná souměrná těla, nahé celebrity od Kapského Města po Kirunu, od Honolulu po Vladivostok. Viděl jsem a věděl příliš. Musel jsem si najmout dva osobní strážce, ale to nebylo to, co by mně vadilo. Začal jsem hledat Dokonalost. Tu jsem viděl ve spojení kůže a záhybů všech těch mnoha těl a zadků, ale kde ji fyzicky najít? Celou, úplnou, pohyblivou? Začal jsem se zabývat výzkumem a vývojem umělé krásné bytosti. Já vím, je to banální, tohle už tady taky mnohokrát bylo, od Věstonické Venuše po Golema, Siraela a Data. Já chtěl, aby se mnou obcovala, třeba i mluvila. Strašně moc peněz jsem věnoval na její výzkum a vývoj. Teď stojí nahá přede mnou, já píšu, ona čeká na můj pokyn. Udělá všechno co chci, ohne se, ukáže mi všechno co chci jen na můj povel, poví vše, co je na internetu, je Dokonalá. Nejvíc jsem proměňoval její tvář. Může jí měnit, může vyjít z celebrit, které jsem portrétoval, může být vyrendrovaným ideálem. Ano, ta její tvář se fakt mění! I barvu kůže jsem zvládnul měnit, jen hýždě, ňadra jsou pevné, stálé, dokonalé. Je Dokonalost sama! Přemýšlím o ustálení její podoby, a dnes, dnes jsem se rozhodl! Bude mít mou tvář! Tak se přechovávám, tak budu nesmrtelný, i když na baterky. Ano, stárnu a pomalu končím.

Končím. Už mohu.

3 varianty závěru:

1) V okamžiku, kdy Dokonalá přijala umělcovu podobu, explodovala. Vznikl pak problém, koho vlastně pohřbít.

2) Dokonalá odmítla umělcovu tvář, protože sama od sebe začala myslet. A chtěla se i rozmnožovat. Mohla se stát mytickou Evou, počátkem nové éry zeměkoule. Problém vznikl, když hledala sobě podobného Adama. Ten ovšem nebyl. Protože nebyly Adamovy koule, zanikla i zeměkoule.

3) Dokonalá přijala Umělcovu tvář, jenže se dokázala jen klonovat. A každý klon byl tupější a ještě tupější než ten předchozí. Vznikl tedy problém, kam s hloupými klony. Ano, je problém s hloupými. A je vlastně neřešitelný, protože vzniká od těch mocných.

Prognostik nového žití

(Přepis rozhovoru)

„Který z vynálezů 20. století pokládáte za nejvýznamnější?“

„Jednoznačně mé vynálezy, ionizátor a vulvátor!“

„Ano, to je zajímavé. A proč?“

„Implantace vulvátoru přece dokáže vzrušit při pouhém pomyslení. Ionizátor s původním názvem spermátor dokáže učinit totéž, jenže jen u mužů. Význam obou vynálezů je v tom, že pro uspokojení touhy už nebude potřeba druhého pohlaví. Žádný Páhlaví už nebude určovat, kdo s kým a případně za kolik! Teprve tyto vynálezy učiní člověka vskutku svobodným a troufám si říci, multipohlavním. Už se nebude muset rozlišovat mezi mužem a ženou, oba budou mít k sexu stejné příležitosti.“

„Ale co děti?“

„Jakmile dosáhnou určitého věku, aby mohli pomůcek smysluplně využít, budou je využívat...“

„Mám-li na mysli, že jaksi se jich bude rodit méně...“

„To si rozhodně nemyslím. Navíc ve většině zemí se jich rodí moc. Včem tedy vidíte problém?“

„Vidím problém v rovině etické...“

„Trvám na tom, že mé vynálezy učiní člověka svobodnějším. Když bude chtít, bude možné děti vytvořit.“

„Ale k tomu žena bude muže potřebovat...“

„S tím bych si paní redaktorko dovolil polemizovat. Sperma řekněme ze zkumavky a fyzický muž jsou dvě diametriálně odlišné věci, které vy jistě při svém vzdělání a vzhledu chápete. Se zkumavkou nespíte, zkumavka nechrápe...“

„A nezdá se vám, že váš vynález činí z lidí pouhé loutky... Ionizátory a vulvátory si s nimi budou dělat co oni jako přístroje chtějí!“

„To už je daň za svobodu. A nemáte pocit, že totéž činí vaše média? Někteří z lidí jejich pravidelnou konzumací již zcela zhloupli, pravda, ale jako celek je lidstvo pořád stejné. Bude to svobodné otroctví. Bude další možnost volby, buď se zvolí vysílaný program odněkud nebo program v sobě. Čemu vy byste dala přednost?“

„No, upřímně, programu v sobě...“

„No vidíte! A to říkáte vy jako zástupce médií. Média navrhuji přejmenovat na médea. Jsou jako ona...”

„Ale vraťme se k meritu věci: Mluvíte o stejných příležitostech, ale každé z obou pohlaví a každý jedinec to prožívá prostě jinak?”

„Jistěže! Oba mé vynálezy dokáží zohlednit představy, které si jejich vlastníky vytvoří. Který muž by naplňoval beze zbytku všemi svými úkony, vůněmi a tvary vaše představy? Vulvátor to dokáže! On doslova zhmotní Vaší fantazii. Kdo ji nemá, i toho vzruší. Možnosti mých strojů rostou s fantazií jejich nositelů. Čím více fantazie u jejich nositele, tím více jejich možností! V tom je ta jejich neuvěřitelná svoboda...”

„A nebude více dopravních nehod?”

„Všechno odvisí od vůle nositele. Ohrazuji se proti tvrzení, že by mé vynálezy způsobovaly dopravní nehody. Každý stroj nesprávně použitý a zneužitý může vést k nehodě. Sekáček na maso i rozbitý atomek.... Ale obecně mé vynálezy činí i sex bezpečnějším!”

„Přeji vám hodně fantazie s vaším vynálezem!”

„Hodně fantazie i vám, paní redaktorko, s vaším vzděláním...”

Tři varianty závěru:

- 1) Při prvním použití nástroj paní redaktorky vyhodil pojistky v celém domě.
- 2) Celá Brazílie se aplikací nových vynálezů odlesnila s cílem získat dostatek energie, ovšem brzy se udusila i se zbytkem světa.
- 3) Pan Novák žádal reklamaci pro paní Novákovou, ta však nebyla uznána, neboť vulvátor se nesmí předem zateplovat v troubě. Nicméně výrobce do Pravidel užití tento fakt opoměl zdůraznit, takže musel panu Novákovi pro paní Novákovou poslat náhradu.

Vize Roberta K.

(ze zápisků Hvězdy)

Běh světa řídí ilumináti, to mně je jasné. To je základní princip dění v celém slavném 20.století. Ale jestlipak oni vědí proč zíváme? A proč smrkáme? A co je to vlastně kulový blesk? Před svou první platinovou deskou jsem si myslel, že svět ze své lóže ovládá velký černý pavouk, který má kápi jako křížák a s půlměsícem a má úzký šikmý oči. To proto, aby dokázal líp vidět do budoucna. Protože budoucnost jsou šikmí voči. Na přítomnost vidět nemusí, k tomu má armády analytiků, kteří se vyznačují velkými kusadly. A vrchní analytici, kteří píšou svá zjevení do novin, mají také tučná makadla. Jo, takhle já pořád vidím svět každé ráno, než mi Bob přinese trepy a strčí mi je na nohu, abych nestoupal na zem bosou nohou,

protože to se ráno nemá. Po schodech chodím zásadně po pravé straně. Při zpívání zásadně uplatňuju levostoj. Mám své přesvědčení a na něm i stojím. Samozřejmě jsem šťastný, když mi ráno stojí. Všechno je, jak má být a já mohu vystoupit do trepek.

Jsem samozřejmě taky občas zneklidněn, když pořád někde někdo vybuchuje, ale asi si to tak přeje některý z iluminátů, protože nic není náhoda. A kdybychom poznali příčinu všech náhod, bylo by to až nebezpečné, protože i prostí lidi by chtěli ovládnout náhodu, a taky by to byla na světě nuda. A to ilumináti nechťejí, oni právě umějí ovládat náhodu. A taky chtějí, aby se lidi bavili, protože byznys zábavy jsou prachy. Dokonce tu náhodu umějí vyhledat, povzbudit, pošimrat: „Hele, náhodo, vstávej! A do práce! Práce je nutnost, náhodo!” A ona se vztyčí a jde dělat, co oni chtějí. Tu erektuje, tu vybuchuje, tu trousí. To je náhoda! Má sílu jak ten kulový blesk a přitom působí tak tajuplně.

Jen blesk Náhody ví, jak vybědnout ze všech průšvihů tohoto světa. Jen on umí zbavit všech nejistot, je on ví o cestě k zaručeně pravým jistotám! On je vyvolený. Od té doby, co mě olízl, jsem krásně vyholený, šáhněte si! Jsem úplně holý holý všude všade. Jsem členem Bratrstva Velkého Blesku. My víme, jak na to. Od roku 13 tu tu změňme, ve jménu blesku, srpů půlměsíce a kladiva na křesání hvězdiček! Zemi změňme v rádlu, aby bylo více žrádla. Tak jest a tak se stane!

Tři možné varianty dalšího vývoje

1) Manifest představitelů vyvolených podepsalo 500 vybraných z celého světa, což opět nikterak neovlivnilo ekonomiku planety.

2) Ani placky se symboly půlměsíce a hvězdiček a četná shromáždění pod širým nebem nevyvolaly v prosinci 2012 žádnou změnu.

3) Hitem roku 2013 se stalo šikmení očí.

Výlet (Film)

Konečně jsme došli ke křižovatce! Vedli odtud tři cesty a mezi nimi stál domeček tvaru zmrzlinářského stánku s nápisem Kassa.

„Dál nemůžete jít, musíte zaplatit!”

„I když chci tudy?”, ukazují vpravo.

„Tam nemůžete, zakázáno”, kývá hlavou zmrzlinář. “A zmrzlinu naši nechcete?”

„A tudy?“, ukazují rovně.

„Tam taky být zakázáno! Nechtít zmrzlinu, muset platit!“

„A můžem to chtít míchaně?“

„Všechno platit“, praví mužík a bere zloté, koruny, forinty i bani. Pak bankovky a mince háže do strojku, který velmi připomíná míchačku na beton, jen mnohem menší. V míchačce to rachotí i šustí a na jejím nejspodnějším konci je výpuštění, u které je žlutý šálek.

„Nechtít oni posilující nápoj na cestu? Budou potřebovat!“

Kamarád Šlambor rád experimentuje a dal si šálek. Napil se, frknul a pravil „Zvláštní!“

Já od určité doby s jídlem, se ženami, ani s ničím jiným už neexperimentuji.

„A ještě náramky, pánové“!, tasil mužík žluté poutka na ruku. „Tady napišeš vaše jméno a číslo pasu a obvod hrudníku.“

„Proč obvod hrudníku?“

„To je kvůli statistice“

„A proč vůbec náramek“, tiše se mne zeptal Šlambor, ale mužíkovi jeho otázka neunikla.

„Náramek být kvůli identifikaci. Kdyby se pánové ztratili. Nebo na ně něco spadnout.“

„A co kdyby nás něco sežralo?“

„K tomu účelu si vás dovolím ustříhnout kus vašich vousů nebo vlasů, tady si to pojmenuju a zařadím do sbírky!“, ožil mužík, očka mu zajiskřila a zahovořil najednou téměř bezchybnou češtinou.

„A když je někdo holohlavý a nemá vousy?“

„Tak mít určitě chlupy...“, odušil bezelstně a vytáhl obrovské nůžky na trávu a vždy jedním pohybem ustříhl kadeře, pečlivě je ovázal a opatřil jmenovkou, zatím s prázdným polem.

„Pánové, hlásit vaše jména nebo přezdívky!“

Až teď jsem si všiml, že za stánkem je políčko jmenovek, které tak poněkud připomínalo hřbitůvek.

„A ještě manipulační poplatek za úkony!“, hlásil mužík.

„A ještě rizikové připojištění!“

Platíme a už se radši na nic neptáme a chceme dál.

Jdeme tou jedinečnou možnou cestou, voní borovice, obloha se modrá, ptáčky hlaholí, příroda je panenka, čistá.

„Skoro se mi chce zpívat hymnu“, povídá romantik Šlambor.

„A kterou?“, povídám.

„Tu našu!“, zasní se Šlambor a notuje.

A když potřetí zaznělo „v sadě skví se jara květ“, otevřela se před námi najednou, kde se vzala, tu se vzala, mohutná kotlina, do níž bylo nutno sestoupit. Byly jsme jakoby na úbočí velkého kráteru. Trochu jsem měl pocit, že to kdysi bylo něco jako povrchový důl. A v tom kráteru se dokonce válely mlhy, ač nad horou bylo slunko.

Hlásíme řídicímu orgánu Sestup. Sestupujeme. Na dně jsme narazili na skupiny domů o několika patrech. Domy byly omítnuté hustou černou barvou a byly zcela opuštěné. Tu tam si větrík pohvizdoval prázdnými okenicemi či vytlučenými dveřmi. Jinak pusto a prázdno. Mezi nimi byl žlutý písek. A smí se chodit jen po vytyčené trase, lemované červenobílou páskou s nápisy Stop Stop Stop Stop.

”To byly domy Němců”, tiše a zbytečně vysvětlují Šlamborovi, protože on to ví. Všichni to tu víme. Když je vystěhovali, natřeli domy na černo. A pak už nikdy nezbyly peníze, aby je zbourali. A na to, aby je roztříleli, nebyl náležitý odstup. Jednou dvakrát se tu natáčel film. Během natáčení se ztratil režisér a hlavní hrdinka filmu. Už nikdy je nenašli. Od té doby všem, kteří sem přijdou, dávají náramky. Po poslední revoluci to tu otevřeli taky turistům. Nejsme tu jediní. Proti nám jde skupinka Japonců, zaražaných natolik, že ani nefotografují. Pronikavá vůně ohlašuje dav Rusů, které jdou pomalu a obřadně a všechno si nechávají vysvětlit a hlaholí děsně nahlas. Jejich průvodce má megafon.

„Já tomu vůbec nerozumím!”, kroutí hlavou Šlambor.

„Nemusíš tomu rozumět. Stačí vidět!”, dodávám své moudro.

Vzdor zákazu ten zvědavec nadzvedl pásku a vkročil do jednoho z domů. Automaticky ho následuju, v hlavě cifru pokuty a vidinu průšvihů. Stojíme na dvoře a vidíme, že obrovské podpůrné trámy drží přední fasádu a balkónky a okna. Do konce tu profukuje mohutný ventilátor, který vyrábí pohyb dveří. Sem a tam.

„Pojď pryč!”, povídám.

„Počkej, to je zajímavé”, povídá Šlambor a kráčí směrem k větráku.

„Varování návštěvníkům! Jakýkoliv další krok a vše se obrátí proti vám. Cokoliv učiníte, může být použito proti vám!”

Všudepřítomné kamerky, tak přítomné, že jsme je ani neviděli. I Dismase tohle zastavilo.

A pak si pro náš rychle přišli a odvezli nás na stanici a všechno nám vysvětlili. Že jsme přestoupili mimo vyhrazené návštěvnícké pásmo rezervace, že jsme ohrozili ekosystém a vzácné druhy žab a čolků a netopýrů, jedině tam žijících, pokuta 20 000 Euro a vyhoštění. A zákaz pobytu kombinovaný se zákazem hovoru o tom, co jsme viděli.

„Tys to teda vymňouk”, povídám doma Šlamborovi. „Stál nám ten výlet zato?”

„Jasně, vole”, povídá ten věčný smíšek a optimista.

Tři varianty závěru, o němž tentokrát takzvaně hlasují diváci:

- 1) Do roka a do dnes se oba obsypou nějakou plísní, která má žlutočernou barvu a nelze se jí zbavit a musí se s ní chodit a snášet všechno, co taková plísnová odlišnost přináší.
- 2) Protože nezaplatili pokuty, byli odsouzeni k nucené práci v kráteru, kde v jeho podzemí tahali za provazy hýbající veřejemi a okenicemi.
- 3) Nestalo se vůbec, dál si žili svůj obyčejný život.

Rajská zahrada

Kráčel, kráčel a všude zeleň a vlhko. Občas se i vznášel. Podivuhodné rostliny kolem. Květy, které se otvíraly a zavíraly před očima v rytmu zavírání a otvírání víček. Květy, které občas s jemným praskotem vybuchovaly. „Hle, pupenství plynné“, řekl si a vznášel se dál. Nebylo melodie, nebylo chórů, jen zvláštní vlhké ticho, přerušované praskáním, hlasitým ovíjením, bubláním, šelestěním a jemným šepotem milionů květů. Pochopil, že ty květy a okvěti jsou duše a ty mezi sebou tiše a jemně konverzují. Nebylo hádek, nebylo sporů, jen jemná šelestivá konverzace.

„V jednom ze svých životů já byl svišť.“

„Já Jan Werich.“

„Já zase byl králík. Ale v Austrálii.“

„Jé, a já byl králík v Čechách.“

„A já byl král. Popu.“

„A já zas pop.“

Nicneřikající šelestivá konverzace milionů na loukách, zvonivé bimbání. Jak krásné a opojné! Pokojné. A nad tím vším blankyt a v něm bílý obláček s nápisem Šťastný domov ve všech možných řečech pozemského světa. A v něm, v písničku O, byla nějaká kamerka či co, absolutně s nejvyšším rozlišením.

„Vaše Extáze, tady vám představuji nejkrásnější z květů!“ A zazněla ta písnička, kterou slyšel v dětství. A zvonečky se roztancovaly před očima. A fialově se komíhaly.

A nad tím vším On s velkým mdeštníkem plným fotovoltaických článků. Právě říká, že už ví jak na to. Že všichni ti tvorové pod ním, které si pěstuje na Petrově misce, pojmenované na památku hlídače Brány, že všichni ti tvorové by měli být po svém šťastní. A prostor jednoho by neměl ohrožovat prostor druhého, což ve skupenství plynném se plní poměrně snadno. Ale problém tu a tam se naskytne, většinou je však importovaný. Kupříkladu zahrádka souseda na Marsu: Tam zřejmě žije nějaký dementní zahradník, který si pěstuje obří plísň. Jednou ty plísň k nám vezme na návštěvu a oni zmutují a obrostou Zemi. A bude to. A pak přijde asteroid a všechno se bude muset zamést obřím vysavačem. A bude to.

„Já nejsem pesimista, jen obří realista“, pravil On Jí, když dovyprávěl příběh o Zahradníkovi z Marsu. Oni jsou totiž dva, už proto, aby bylo komu vyprávět. Proto základem života jsou v zásadě dva. I když mnozí kolegové jsou samoprašní nebo hermafroditi.

„Já nejsem tvůj zemský hlemýd’“, pravil onehdy, když se po něm sápara. A ona na něho stále obdivně hleděla, když jí snad posté vykládal svůj pokus se Zemí a s jejími současnými lidmi a radil jí, aby ještě chvíli počkala. Země je v jeho sekci, jiné takové a podobné mají v sekcích jiní. Aby počkala. Možná tisíc, možná milion

let. Ona samozřejmě je už trochu netrpělivá. Už čeká dvacet tisíc let.

„To ještě není vyvrcholení, to nejlepší teprve přijde!“, nabádá jí.

„Ty jen pořád něco slibuješ“, pravila žensky, jak tak občas sleduje ty seriály ze života různých světů.

A ono přijde, jistěže přijde. Něco musí přijít.

„Počkej, uvidíš!“, pravil mnohoslibně. „A teď do vody dáme trochu sodíku! Tamhle něco přidáme a támhle uberem.“

„A není tam moc uhlíku. Nebo křemíku? A co kysličník uhličitý?“

„Já ti nevím, něco tam prostě přebývá... Víš, drahá, vyrovnávání není má silná stránka, chce spoustu energie nějakou dobu. Vybalancovávat tu rovnováhu je děsná dřina. Já mám spíš rád jednorázovou sílu. A taky mě baví čekat. A pozorovat. To hemžení je někdy děsná sranda.“

Tři varianty závěru:

1) Její polibek způsobil řetěz zemětřesení od Kalifornie po Sicílii.

2) Akce zalidnění Země skončila sepsáním Naučení z krizového vývoje a pak už je přestala zajímat.

3) Pokus s tvory schopnými myslet a dělat umění zahájili na úplně jiném místě Mléčné dráhy.

Ufónie

Za devatero dírami černými, za devatero mlhovinami, za devatero galaxiemi, u deváté hvězdy je devátá planeta - Ufónie. Nikdo ještě neví, zda tam žijí myslící tvorové v našem smyslu, spíše se zdá, že tam myslí úplně všechno. Hory, skály, balvany, řeky, kytky - všechno si něco myslí a občas to dává najevo. Řeka se vyleje, kámen vyhřezne, hora zvrásní, balvan pukne. Nikdo neví, jakou mají vnitřní energii a jak se dorozumívají mezi sebou a navzájem, spíše se zdá, že co si sdělují balvany, je kytičkám nejen nesrozumitelné, ale většinou i lhostejné. Sdělení kamene je začne zajímat ve chvíli, kdy takový kámen zalehne květ.

„Hele, co mi sem lezeš. Já se o to neprosila. Bereš mi životní prostor“, něco takového se podařilo odečíst z jednoho květu.

„Ha, ha, ha!“, se přečetlo z kamene. Inu čedič. A to ještě mezi H a A uběhl milion let.

Zato žula byla sdělnější, protože tam uvnitř hovořila slída se živcem a ten zas s křemenem a tak si krátili svůj dlouhý čas. Co věta, to sto tisíc let. Špatně se tedy taková konverzace snímá.

Bohužel se zatím nepodařilo zjistit, že by někdo sebral kameny, vědomě je navršil, strčil mezi ně třeba dřeva, zapálil je a opékal si klobásu. Klobásy se vůbec nepodařilo dokázat. A když není přímý důkaz, zbývá víra. Věří se, stále se věří, že tam jsou klobásy. A odvozeně od toho i jedinci, kteří je vytvořili, aby je pozřeli. Protože klobása an sich nemá smysl. Nalezení klobásy tak může být důkazem myslícího života v našem smyslu. Zatím jsou dva tábory a oba jsou založené na víře: klobásníci a a-klobásníci.

Ty jejich spory jsou však trapné, protože oboje je založené na víře, jedni věří že něco není a druzí že něco je. A nedají si pokoj, dokud to neosahují. Jenže dostat se za devatero děr černých, za devatero mlhovin, za devatero galaxií k deváté hvězdě deváté planety je velice velice obtížné, zejména když se neví, kde je ta brána, kterou by se putovalo vesmírem naštorc či skrzeva. Ty vzdálenosti jsou totiž trapně dlouhé. Ale co potom létající talíře, takové ty disky nad hlavami, co občas tu i onde prolétávají? Jak se sem dostali? Že by je vymyslely kameny, skály, květiny, řeky? A kdo uvedl do pohybu to létání? A mají se vůbec kam vrátit, když ti vysílající zhynuli, protože si hráli s tím, co my tu na Zemi, nám tak drahé, označujem jako nějaké "U". A mají si kde hrát? Ty děti z talířů? Děti by nám neměly být lhostejné, ať jsou odkudkoli. Děti, to je přece budoucnost!

František Palaček seděl na vikýři a hleděl na měsíc a snažil se vidět ještě dál, ale bez pomoci fantazie se mu to nedařilo.

„Zase se vyrobí nějaký holywoodský vesmír“, brumlal si.

„Nezávislý film zas vyrobí antivesmír a ten bude méně výpravný, ale zato přesvědčivější.“

„A že to dá práci, udržovat to pořád v chodu a v pohybu“, cucal si palec Palaček a pomrkával na hvězdy a ty zas mrkaly na něho.

Byl konec srpna a František čekal na Perseidy. Moc moc si přál, aby to zasvítilo, zašumělo a cosi spadlo blízko něho. Snil o nalezení takového kamenného posla. Ale kde nic tu nic. Mraky se tetelily, měsíček jen občas povyrážel mračné cáry, jako když se člověk pod peřinou převaluje.

„Ufounek aspoň cancourek!“ doufal František. I když Ítý mu pil krev a jeho "Home, go home!" mu připadalo trapně slizké a ještě obalené cukrovou vatou.

„Proč pořád chcem ňáký Ítý?“, dumal a hladil oblázek, který se v jeho ruce tetelil a hřál a zcela jistě i něco říkal, jenže to František za svůj směšně krátký živůtek nemohl slyšet.

„Umíme my vůbec poslouchat kameny? A řeky? A kytky a stromy? Jo, nahrát je a pouštět v poledne jako zvony chrámové, to někdy i umíme“, dumal si Palaček.

„Zakonzerovali jsme jejich zvuk a teď pouštíme jejich člověčí překlad, protože jen tak se mu porozumí. Můžu si tak přečíst opravdovej vodopád. Můžu, kdo tam ale nahoru poleze, kdo tam bude sedět a poslouchat věky věkův? Kdo mu bude rozumět?“

A František seděl na vikýři a čekal na Perseidy. A jestli neseseďl, čeká tam dodnes. On možná dočista zkameněl, poté co oněměl, když uviděl bránu, kterou se letí skrz, tam kam bytost chce. Skrz jiné lidi, skrz vesmír, skrz balvánky na dlani.

Ten pocit letu je pak nesdělitelný a to co se uvidí také. Prostě vše se nedá vyložit, vše se nedá popsat, s tím se musíme my lidé smířit. Už jenom ty barvy!? Tady jsme v zajetí nějakých omezených vlnových délek odněkud někam, tam za bránou ne.

Tři varianty konce:

- 1) Tak dlouho si hráli s atomem, až to bouchlo.
- 2) Tak dlouho otravovali vzduch, až se stal nedýchatelným.
- 3) Tak dlouho otravovali vody světa, až vodičky přestaly téci, neboť mrazem ztuhly.

K o n e c